

Az első igazán hideg, havas napokkal megjelent a budapesti nők fején az első szalmakalap is.

Az új lélektan megtanított bennünket arra, hogy minden legcsekélyebb jelből is következtethetünk. Vajon mit jelenthet a szalmakalap csikorgó téli napon a nők fején? Olyasféle ösztönös érzékenységet talán, mint amilyen a medve gyertyaszentelő napi időjósága?

Ki tudja? A nők titokzatos lények. Közel vannak a természethez.

A szalmakalap közeli tavaszt jósol.

Hát várjuk a tavaszt.

•

Vidéki városkában jártunk. Ott a gyerekek még tisztességtudóan megsüvegelik az idegent. Nem lehessen tudni, hátha képviselő vagy miniszter.

De micsoda szívfacsaró szóval köszönnek.

– Jobb jövőt, jobb jövőt – mondogatják kalaplevéve.

Hát már ezek a kicsik is érzik, hogy a jelen némi kívánnivalót hagy hátra? Hát nem magától értetődő, hogy a gyermek számára a jelen a jó jelen, s a jövő a jó jövő?

Szegény magyar gyermekek, akiknek a jobb jövő reménysége maradt meg.

– Jobb jövőt, jobb jövőt – viszonozzuk köszönésüket ...

-i.

1933. január 12., csütörtök, 5. old.

Pesti utca

A versenypálya faemelvénye roskadásig megtelt nézőközönséggel. Egymás hegyén-hátán tolongott a nép.

Tíz-tizenkét éves fiúcska cukorkával rakott, súlyos fatálcát cepel, nyakába akasztott szíjon.

– Dessert, dessert, dessert – kínálja éles gyermekhangon áruját.

A faemelvény legfelső fokán kézzel-lábbal integet egy szemüveges úriember.

A gyerek – a jó üzlet reményében – ügyel-bajjal keresztülfurakodik a tömegben. Jobbra-balra húzzák-cibálják. Végre alaposan megtépázva fölér.

– Tessék parancsolni – buzgólkodik az iménti közelharctól elfúló hangon. – Talán ezt a csokoládésat. Nagyon finom dessert.

– Nem kell semmi, csak azt akarom mondani, fiam – súgja oktató, jóságos hangon a szemüveges úriember –, ne úgy kiabáld hogy dessert, dessert, hanem mondd szépen: csemege, csemege.

•

A négyéves Katóának restvérkéje született. Megmutatják neki a picit.

Katóka nézi-nézi, vizsgálgatja, majd elszontyolodva így szól:

– Nem kell. Cseréljük ki inkább valami más játékra.

•

A gimnázium egyik felsőbb osztályában, magyar órán Tompa Mihály Rákóczi-korban játszódó elbeszélő költeményének, Szuhay Mátyásnak tartalmát kell elmondaniok a diákoknak.

A felelő fiú folyamatosan, kerek mondatokban fújja a leckét.

Aztán összeverekedtek – folytatja, – verekedés közben sötétség támadt, majd Szuhay Mátyás fölgyújtotta a villanyt.

A mai kor gyermeke már nem is érzi, hogy időszerűtlen dolgot mondott ezzel. Ő már villanyfénynél pillantotta meg a napvilágot. A villany jelentése kibővült, számára minden világítás már csak villany.

Így alakulnak át a szavak.

•

Egy igazgatói iroda ajtaján olvassuk a következő fölírást:

„Vásár- és ünnepnapok kivételével, minden szerdán és szombaton fogadok.”

-i.

1933. január 14., szombat, 4. old.